

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Limanowej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Trzeciak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Danuta Matras

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2018 roku w Limanowej

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Ltd z siedzibą w V. (Malta)

przeciwko T. L.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej T. L. na rzecz strony powodowej (...) Ltd z siedzibą w V. (Malta) kwotę 1.923,30 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia trzy 30/100) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 28 maja 2016 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanej T. L. na rzecz strony powodowej (...) Ltd z siedzibą w V. (Malta) kwotę 947,00 zł (dziewięćset czterdzieści siedem 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 maja 2018 roku

Strona powodowa (...) Ltd z siedzibą w V. (Malta) wniosła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie przeciwko T. L. pozew o zapłatę kwoty 1.923,30 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 28.05.2016 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że wierzytelność dochodzona w pozwie wynika z umowy pożyczki, jaką pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem. W dniu 8.11.2014 roku pozwana dokonała rejestracji w systemie informatycznym spółki (...) Sp. z o. o. będącej pośrednikiem świadczącym usługi kredytowe na rzecz spółki (...) Sp. z o. o. W dniu 27.04.2016 r. pozwana złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej (...) którego celem było zawarcie umowy pożyczki na odległość. Spółka (...) wysłała w formie elektronicznej pozwanej umowę ramową pożyczki regulującą zasady udzielania pożyczek. Warunkiem potwierdzenia tej umowy było przelanie na rachunek podmiotu działającego w imieniu (...) Sp. z o.o. - z indywidualnego rachunku pozwanej kwoty 0,01 zł oraz podanie w tytule przelewu nr PESEL pozwanej. Po spełnieniu tych warunków przez pozwaną w dniu 27.04.2016 roku na rachunek wskazany przez powódkę została przelana kwota udzielonej pożyczki tj. 1923,30 zł. Kwota ta nie uwzględnia uiszczonej z góry kwoty prowizji w wysokości 400 zł. Termin spłaty pożyczki został

ustalony na dzień 27.05.2016 r. Całkowita kwota pożyczki oznaczonej symbolem (...) wynosiła 1923,30 zł. Umowa nie zawierała kosztów ubezpieczenia ani oprocentowania pożyczki. Koszty pożyczki nie zawierały też skapitalizowanych odsetek. W związku z brakiem spłaty pożyczki pierwotny wierzyciel podjął liczne próby kontaktu z pozwaną celem wezwania do spłaty zadłużenia. Za podjęte działania windykacyjne wierzyciel nie naliczył żadnych opłat. W dniu 1.08.2016 r. pierwotny wierzyciel zawarł ze stroną powodową umowę cesji wierzytelności przysługującej wobec pozwanej, o czym pozwana została zawiadomiona.

W dniu 26 września 2017 roku pod sygn. akt I Nc 1484/17 Sąd Rejonowy w Limanowej wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana T. L. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w który podniosła zarzut przedawnienia, zarzut braku zobowiązania, przedwczesności powództwa i podała, że złożyła wniosek o upadłość konsumencką. Na rozprawie pozwana wniosła o umorzenie długu.

W piśmie z dnia 6.03.2018 r. (k. 51-52) strona powodowa podtrzymał swoje żądanie wskazując, że zarzut przedawnienie nie jest uzasadniony.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8.11.2014 roku pozwana T. L. dokonała rejestracji w systemie informatycznym na stronie internetowej (...) na której świadczone są usługi związane z udzielaniem pożyczek. Spółka (...) Sp. z o.o. wysłała pozwanej w formie elektronicznej pozwaną umowę ramową pożyczki z dnia 27.04.2014 r. regulującą zasady udzielania pożyczek. Warunkiem potwierdzenia tej umowy było przelanie na rachunek podmiotu działającego w imieniu (...) Sp. z o.o. - z indywidualnego rachunku pozwanej kwoty 0,01 zł oraz podanie w tytule przelewu nr PESEL pozwanej, co pozwana uczyniła w dniu 12.11.2014 r.

W dniu 27.04.2016 r. pozwana złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na w/w stronie internetowej, którego celem było zawarcie umowy pożyczki na odległość. W tym samym dniu pozwanej została udzielona pożyczka w kwocie 1923,30, czego potwierdzeniem była umowa pożyczki nr (...). W dniu 27.04.2016 roku na rachunek wskazany przez powódkę została przelana kwota udzielonej pożyczki tj. 1923,30 zł. Kwota ta nie uwzględnia uiszczonej z góry kwoty prowizji w wysokości 400 zł. Termin spłaty pożyczki został ustalony na dzień 27.05.2016 r. Całkowita kwota pożyczki oznaczonej symbolem (...) wynosiła 1923,30 zł. Umowa nie zawierała kosztów ubezpieczenia ani oprocentowania pożyczki. Koszty pożyczki nie zawierały też skapitalizowanych odsetek.

W § 14 umowy ramowej pożyczkodawca zastrzegł prawo do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

/dowód: umowa pożyczki (...) k. 5-6, umowa ramowa k. 6a-9, potwierdzenie przelewu kwoty 0,01 zł k. 10/

Wobec braku spłaty należności przez pozwaną, w dniu 1.08.2016 r. (...) Sp. z o.o. zawarła z (...) Ltd Sp. z o.o. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Nowy wierzyciel zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności i wezwał ją do uregulowania należności.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 23-25, załącznik 16, zawiadomienie k. 12, wezwanie k. 13, potwierdzenie nadania przesyłki k. 14/

Pozwana przyznała, że zawarła w/w umowę pożyczki. Wskazała, że złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości konsumenckiej. W dniu 25.04.2018 r. odbyła się rozprawa. Sprawa jest w toku.

(oświadczenie pozwanej k. 59)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dokumentów dołączonych do akt, które nie zostały zakwestionowane przez pozwaną. Ponadto pozwana nie kwestionowała istnienia zadłużenia oraz jego wysokości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne i dlatego też zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie strona powodowa wywodzi z umowy cesji wierzytelności.

W myśl art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Stosownie do treści art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Cesjonariusz w drodze przelewu wierzytelności nabywa tyle praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Ponadto sytuacja prawna dłużnika, nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

W sprawie bezsporne było, że pozwana zawarła z pierwotnym wierzyciel umowę pożyczki oraz że nie wywiązała się ze swojego obowiązku spłaty zadłużenia. Na rozprawie pozwana przyznała, że zawarła umowę pożyczki, a brak spłaty zadłużenia spowodowany jest jej problemami finansowymi. Pozwana w żaden sposób nie kwestionowała żądania zgłoszonego przez stronę powodową. Dokumenty złożone przez stronę powodową pozwoliły na ustalenie, że roszczenie dochodzone przez stronę powodową wobec pozwanej istnieje, jest wymagalne i zostało skutecznie nabyte od pierwotnego wierzyciela.

Bezzasadny był podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. Kwestia terminów przedawnienia została uregulowana w art. 118 kc. Zgodnie z treścią tego przepisu jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Przepis określa długość tzw. ogólnych terminów przedawnienia. Wraz z art. 119 kc wyraża on zasadę, że terminy te mają charakter bezwzględnie obowiązujący.

W niniejszej sprawie zastosowanie będzie miał termin 3 – letni, bowiem chodzi tu niewątpliwie o roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Na tle art. 118 kc z roszczeniem wynikającym z prowadzenia działalności gospodarczej mamy do czynienia, gdy roszczenie to wynika z działalności, która ma stały, zawodowy charakter, jest podporządkowana regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalności gospodarowania, prowadzona na własny rachunek i polega na uczestnictwie w obrocie gospodarczym (tak SN w: uchwale 7 sędziów z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 40/91, OSNC 1992, nr 2, poz. 17; wyroku z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 117/91, OSNC 1992, nr 5, poz. 65; wyroku z dnia 17 grudnia 2003 r., IV CK 288/02, OSNC 2005, nr 1, poz. 15). Związek roszczenia z działalnością gospodarczą zwykle polega na tym, że roszczenie łączy się z czynnościami prawnymi dokonywanymi w toku prowadzenia tej działalności.

W niniejszej sprawie dochodzone roszczenie stało się wymagalne w dniu 27.05.2016 roku, a więc po tym terminie, tj. od dnia 28.05.2016 roku rozpoczął bieg 3 - letniego terminu przedawnienia, który zakończyłby się 28.05.2019 roku.

W czasie biegu tego terminu, tj. w dniu 19.09.2017 r. strona powodowa złożyła pozew o zapłatę, która to czynność przerwała bieg terminu przedawnienia. Stosownie bowiem do treści art. 123 kc bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje,
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia był całkowicie bezzasadny, bowiem przedawnienie roszczenia jeszcze nie nastąpiło.

Także podnoszona przez pozwaną okoliczność, iż zostało na jej wniosek wszczęte postępowanie o ogłoszenie upadłości konsumenckiej nie mogło stanowić podstawy do oddalenia powództwa.

Z oświadczenia pozwanej wynika, że postępowanie, które zainicjowała jest dopiero w toku, a zatem upadłość pozwanej nie została ogłoszona. Dopiero ogłoszenie upadłości miałyby wpływ na dalszy tok postępowania, gdyż dopiero z dniem ogłoszenia upadłości obejmującej upadłość likwidacyjną, upadły traci prawo zarządu majątkiem oraz możliwość korzystania z niego, a także legitymację do występowania w sprawach dotyczących masy. Zgodnie z art. 144 p.u., postępowania sądowe dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i dalej prowadzone jedynie przez syndyka i przeciw niemu. Dochodzi zatem do tzw. podstawienia procesowego, które oznacza, iż postępowania sądowe syndyk prowadzi na rzecz upadłego, lecz w imieniu własnym. Podstawienie procesowe syndyka w miejsce upadłego jest podstawieniem bezwzględny, przy którym legitymację procesową ma tylko podmiot podstawiony. Ponadto z art. 174 § 1 pkt 4 kpc wynika, że obowiązek zawieszenia postępowania sądowego zachodzi dopiero w sytuacji ogłoszenia upadłości strony postępowania. Postępowanie sądowe w sprawie wszczętej przeciwko upadłemu przed dniem ogłoszenia upadłości o wiarygodność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości, może być podjęte przeciwko syndykowi tylko w przypadku, gdy w postępowaniu upadłościowym wiarygodność ta po wyczerpaniu trybu określonego ustawą nie zostanie umieszczona na liście wiarygodności (art. 145 ust. 1 prawa upadłościowego).

W związku z tym, że wobec pozwanej upadłość nie została jeszcze ogłoszona, okoliczność, że takie postępowanie zostało zainicjowane, na obecny etap nie miała żadnego znaczenia dla niniejszego postępowania.

W tej sytuacji żądanie powoda dotyczące należności głównej podlegało uwzględnieniu. Z kolei żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie znajdowało uzasadnienie w treści art. 481 kc. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W związku z tym, że strony w umowie przewidziały wysokość odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, należało zasądzić takie odsetki - zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając te okoliczności na uwadze, uwzględniając żądanie w całości, orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzoną kwotę złożyło się: 30 zł - opłata od pozwu, 17 zł opłata od pełnomocnictwa oraz 900 zł - wynagrodzenia pełnomocnika.

SSR Iwona Trzeciak